

Kjære venner og støttespillere i Norge!

Saku, den 21. desember 2017

Jula er tida for tradisjoner, ritualer, lukter, stemninger, sanger, fellesskap og glede som vi aldri ville vært foruten. Her i Estland var jula forbudt å feire i 40 år, strøket fra kalenderen - bokstavelig talt. Men akkurat på dette punktet lyktes ikke Sovjetunionen så godt med sin avkristningspolitikk som de ellers gjorde. Jula satt for dypt i folk – og ble likevel ofte feiret i hemmelighet. Sånn ville det vel vært i Norge også, kanskje. Kan noen se seg for ikke å feire jul? Nepppe. Samtidig er jul mer enn stemning og tradisjoner, og julens innhold er uklart for mange både her og der. Det er tid for å dele – ikke bare gaver, men også gledesbudskapet: At Skaperen ikke bare ville være en fjern guddom, men ble en Gud for oss og med oss i Jesus-barnet i krybben.

Foran oss står et nytt kalenderår, og et nytt kirkeår har nettopp startet. Derfor er det naturlig å tenke litt tilbake på hva som har skjedd dette året – med vekt på «siste nytt» fra Estlands-prosjektene.

I Mustamäe, en bydel i Tallinn med omlag 65 000 mennesker, har den store „snakkisen“ i menighetsarbeidet dette året defintivt vært det nye kirkebygget. Nå står kirka der altså, så fin, hvit og stilig. Og samtidig så naturlig i landskapet mellom boligmaskinene i Kiiligata i Mustamäe at man skulle tro den hadde stått der bestandig. Tusen takk til alle som har støttet kirkebygginga enten direkte eller gjennom den generelle «Estlands-misjonspakka»! Uten dere hadde ikke dette vært mulig! Nå er kirka ferdig utvendig, mens alt er fortsatt ugjort innvendig. Så langt kom man i denne omgang – dvs. den siste regningen på 100 000 euro med frist i januar er fortsatt ubetalt. Når den er betalt og det er samlet inn ytterligere 500 000 euro, kan man starte med byggearbeidene innvendig.

Noen har spurt når kirka blir ferdig innviet, for det er noen av dere som har vært med og gitt og har fulgt arbeidet tett, som gjerne selv vil være til stede. Til disse må vi dessverre si at det er altfor tidlig å sette en slik dato, men vi vil selvfølgelig sende informasjon om dette så fort vi vet noe mer! I første omgang er menigheten takknemlig for at man har kommet så langt som man har, og så får vi se videre.

Julaften skal Mustamäe menighet først ha tradisjonell julegudstjeneste i menighetslokalene (altså i kjelleren som før) klokka 15. Deretter blir det kirkekaffe, og så blir det en åpen julaften-kveldsbønn i den nye kirka klokka 18.

Kirkebygginga har tatt tid og oppmerksomhet for menigheten i Mustamäe i år, det er det ikke tvil om. Ikke minst for menighetsprest Tiina Klement og mannen Kaimo. Men samtidig har det meste gått som før. Jeg spurte menighetsprest Tiina om å si litt om menighetens aktiviteter dette året: - Dette året har vi ikke vokst så mye i tall, men mer innvendig. Barnearbeidet har vært en spesiell stor glede. Vi har to flotte søndagsskolelærere, samt ettåringen, og høyt og trofast oppmøte på søndagsskolen og i barnearbeidet. Da vi nylig inviterte til menighetens julefest, inviterte vi 46 barn (søndagsskole og babysang), og 40 av dem møtte opp!

Diakoni og gudstjenesteliv går som før, ingen store forandring her. Det er fint å se at de som tidligere ble hjulpet gjennom diakonien er blitt flinkere til å hjelpe andre. Bibel og bønn-gruppa og babysang samles hver uke. På nyåret starter vi med en gruppe vi kaller for «Etter-konfirmasjon», som er for tidligere konfirmanter som vil oppfriske kunnskapene sine eller lære noe nytt. Det svakeste punktet vårt nå er ungdomsarbeidet. Vi har riktignok noen ungdommer som kunne vært med, men

mangler ledere. Så dette, i tillegg til ferdigstillingen av kirkebygget, er de viktigste bønnetemaene, mener Tiina.

Hva så med Saku, denne forstaden utenfor Tallinn med nær 10 000 mennesker? Her er jeg jo selv prest og har mitt hovedarbeid som misjonær. Hva er det å si om menighetens aktiviteter dette året?

Saku st. Thomas menighet ble stiftet 2. februar 2013. Det betyr at om 40 dager omtrent feirer vi menighetens femårs-jubileum. Erkebiskop Urmas Viilma kommer, det blir trolig overfullt bedehus – og stor stas. Så det gleder vi oss til! Det blir også forskjellige andre arrangementer den samme uka – vi kaller det «bursdags-uke».

Vi har fått 19 nye medlemmer dette året, og det er vi godt fornøyd med. Nå på søndag (3. advent) ble sju unge voksne mennesker konfirmert og lagt til menigheten. Fem av dem ble også døpt. Disse sju innviet samtidig konfirmantkappene vi fikk fra Hakadal menighet. Menigheten kom med det oppe i 102 medlemmer! For oss er det fantastisk med et tresifret tall...selv om det for en norsk menighetssammenheng sikkert høres lite ut. Vi startet tross alt med 12. Blant de sju konfirmantene trakk vi for øvrig ut én som offisielt ble nummer 100, nemlig Maicken Lokotar! Idag, når jeg skriver dette, fyller for øvrig Maicken 30 år. Be gjerne for henne - og for Kristen, Rasmus, Kersti, Katariina, Taavi og Taavi.

Det er fantastisk å være konfirmantprest for en gruppe av unge voksne mellom 20 og 30 år som kommer til menigheten for å lære om kristen tro, bli døpt og konfirmert. De har ofte en bestemt grunn for at de kommer til konfirmasjon, for eksempel å bli kirkelig viet, døpe sine barn eller bli faddere, men det er oftest mennesker som tror eller er åpen for at det er en høyere makt. Så gjelder det å prøve å følge Paulus eksempel, og undervise troverdig om den Gud de ikke kjenner (Apg 17,23).

I både dåpsliturgien og i konfirmasjonsliturgien må de aktivt svare «ja» (evt «ja, med Guds hjelp») på flere spørsmål – om de forsaker djevelen, om de tror på den treenige Gud, om de vil fortsette å leve «i menighetens midte» og så videre. Jeg har inntrykk at ja-svarene i de fleste tilfeller er ærlige. Det vil si: De tror, tror de. Og de vil forsøke å leve som kristne. Men det viser seg i realiteten at det skal mye til for at et menneske som akkurat nylig er kommet til menigheten, begynner å gå fast i kirka hver søndag. Det blir vanskelig for mange, ser jeg. Jeg skulle ønske vi hadde nok egnede ledere til å invitere alle til smågrupper... Men jeg gleder meg desto mere når tidligere konfirmanter kommer innom av og til på gudstjeneste, eller når de tar på seg å stille med kirkekaffen og som tekstlesere en gang imellom. Dette gjelder i praksis over halvparten av konfirmantene.

Ellers har vi hatt en økning i gudstjenestebesøket her i Saku, skulle jeg tro, men noen fullstendig oversikt har jeg først på nyåret. Diakoni, musikk, ungdoms- og barnearbeidet er godt og stabilt, og heller oppadgående. Sportsarbeidet og bibelskolen vår står på, men vi merker at folk er travle, og det er ikke alltid lett å få med folk på tingene som skjer etter jobb/skole – selv om de er positive. Mange kommer jo hjem fra jobb først i 18-tida. Arbeidsdagene er lengre enn i Norge. De eldre bønnegruppe er dessverre på nedadgående, etter at Vera Vösu gikk bort i høst. Vera var et helt unikt menneske, ble 104 år, var hjemmeboende til det siste, og har vært den som har huset de eldre bønnegruppe «i alle år». Nå er de gjenværende rådville og «husløse», det er nesten utenkelig for dem å samles et annet sted enn hos Vera. Så be gjerne for Mihkel, Ludmilla, Elle og de andre eldre som står igjen.

Som noen av dere vet, tror vi de eldres bønner har vært viktige for det vi i dag ser av vekst og håp i menighets- og kirkebyggsarbeidet i Saku. På samme måte tror vi at deres bønner der i Norge er veldig viktige! Det bærer oss som står i en til dels krevende tjeneste, det er jeg viss på. Så vær så snill å stå på videre!

I forrige brev nevnte jeg at arbeidet for kirkebygg i Saku har gått inn i en mer intensiv fase. Nå har vi satt oss ganske «hårete mål» (som det visst heter på norsk?): Vi planlegger å starte byggearbeidet den 1. desember 2018. Og målet er å innvie kirken den 1. advent 2019! Om dette skal bli mulig, så må mange be (og gi) både i Estland, Norge og Finland, og bønnene må i tillegg bli positivt besvart! Takk for at dere er med på å støtte også dette prosjektet gjennom å støtte misjonsarbeid i Estland. Så kan det være at det blir en fokusert kampanje med innsamling direkte til Saku kirke en annen gang, slik det har vært for Mustamäe kirke i år.

I dag, 21. desember, er det forresten Thomas-dagen, og siden vi heter Saku st. Thomas menighet, markerte vi dette på bedehuset – i kombinasjon med menighetens julefest. Vi sang, hadde en fortelling for barn, så var det en lek, mere sang, og vi snakket litt om Thomas. Og så var det pakker til barna: Da må barna – slik det er tradisjon i Estland - først (evt sammen med foreldre) deklamere et dikt eller synge en sang før de får pakka si. Slik er det mange som gjør for hver eneste pakke også på julaften (vi også)! Så hører det med til historien at det ikke er tradisjon i Estland for å gi noe særlig julegaver utover den nærmeste familien.

Noen har lurt på hva man spiser til jul i Estland: Det klassiske er svinestek, poteter, surkål og blodpølser, med rikelig av marinerte grønnsaker (gjerne fra egen hage) ved siden av. Folk har juletre her også, men som regel uten stjerner. Ikke en gang i kirkene har juletrærne stjerner, med noen unntak. Ett av unntakene er oss i Saku: Vi går for stjerner, men da er det viktig at stjerna ikke har fem tagger. Det var nemlig Sovjetunionens symbol, og det er grunnen til at mange utelater den.

Med det avslutter jeg dette julebrevet. Om noe var interessant, er dere selvfølgelig velkomne til å klippe og lime og bruke noe av det f.eks. i menighetsblad eller andre steder.

På vegne av kona Ave, Anders Aarseth, Tiina Klement og Ingvild Prestbø (ettåring): **Ha en riktig god jul og et velsigna nytt år! Og takk for at dere står på! 😊**

Vennlig hilsen Magne Mølster
Misjonær for NMS i Estland

Bilder

Konfirmanter Saku desember 2017

Konfirmant Maicken

Ny kirke og Tiina Klement

Mustamäe jõulupidu lastele 2017

tüdrukuteklubi dets 2017